

Tervakoskella tokoiltiin – tuomarin tuumaukset

Teksti: Salme Mujunen Kuvat: Laura Pohjola

Hoffit, helle ja heinäkuu. Siinäpä muutama sana kuvaamaan tämänvuotista Tervakoskea. Latteita itsestään selvyiksiä tietekin jokainen, mutta koska ne kivasti alkoivat samalla etukirjaimella, päätin aloittaa huikean spekulatiivisen raporttini niillä.

Jotain muutakin pitäisi ehkä juttuun saada täytteeksi, koska hienosti vastaavan koetoimitsijan hommat hoitanut Nupposen Lilli kirjoitelmaani lehteen pyysi ja tulikin toimeen lupautuneeksi. Mitäpä muuta siis jäi päivästä mieleeni? No ainakin ihastuttavat kehätoimitsijat ja kansainvälisesti säkenöinyt ja kielilläpuhuva liikkeenohjaaja. Koin suorastaan tulleeti henkiseen kotiini, sillä työskentelytiimimme oli ihan yhtä jäykkää, rutiinista poliittisesti korrekkeja fraaseja ilmeettömästi tuottavaa tärkeilijoukkoa kuin minäkin.

Entä koirat sitten? Kuumuus vaikutti melkoisen paljon tekemiseen, tietysti, joten

syväluotaava hyperanalyysi jää tällä kertaa kalkuloimatta. Mennään siis karkeilla yleistyksillä. Tikka iskeytyi nähdäkseen tasan keskelle Gaussin käyrää. Laskin kotona sormeni, eikä yhtään puuttunut. Muitakaan ruhjeita ei iholle jäänyt, joten päätteen siitä, että koirat (tai ohjaajat) eivät olleet Tervakoskella erityisen aggressiivisia allekirjoittanutta kohtaan. En muista myöskään nähneeni mitään villiä sinkoiluhevulointia, joten tulkitseen koirien koepäiväkäyttäytymisen olleen varsin normaalia.

Joukossa oli tietty myös muutama katseenvangitsijakoirakko. Ja jos luulitte, että arvostelin vain koirien suorituksia ja ohjaajien ohjaamisia, erehdyitte pahoin. Pisteet toki saattoivat tulla tehdyistä liikkeistä, mutta toinen puoli aivoistani operoi koekehän aikana syvien filosofis-maailmankuvallisen-psykologisten ulottuvuuksien moniajossa. Se on nähkääs niin, että sydäntä aina kummasti hellii,

kun näkee koiran ja ohjaajan välisen hyvän suhteen. Sellaisen luottamuksen ja toinen toistaan kunnioittavaan kipinöinnin ja värähtelyn. Niitä pieniä ja hentoja juttuja. Parhaiten tästä ihanuudesta voi vakuuttautua seuraamisliikkeessä ja erityisesti koiran ja ohjaajan välisen kontaktin laadussa. Hento ei tietystikään ole synonyymi voimattomalle suoritukselle, vaan pientä ja hentoa on myös voimakkaassa ja räjähtävää nopeutta ilmentävissä liikkeissä. Pieni ja hento on syy voimalle, ei seuraus! Vähän niin kuin että kasvaisi isoksi, mutta pysyisi pienenä.

Huomaan, että kun ikää alkaa karttua, minulle on yhä tärkeämpää, että näen ympärilläni enenevässä määrin kaikkea kaunista, aitoa ja herkkää. Tottelevaisuuskoulutus on parhaimmillaan juuri sitä. Se on sitä, että kehässä voi olla varma, että omistaja pitää koirastaan ja toivottaa sille iltaisin Hyvät yöt. Uskotteko, jos sanon, että tuo hyvän yön toivotus jää kosmisena

värähtelynä molempien silmänurkkaan kiinni ja aaltoilee kehässä tuomarin keskushermostoon herkäsi silmukkaliikkeeksi, puhtaaksi mielihyväksi?

Rakastan päivä päivältä enemmän sitä, kun hommia tehdään ”koira edellä”. Arvostuksesta koiraan kohtaan ja sille hyvää elämänlaatua koulutusprosessissa tuotetaan. Päämäärä on inhimillisesti katsoen korkeampi, laajempi, leveämpi ja syvempi, jos yhteinen matka koiran kanssa toteutetaan edellämäinillä ”hyvän yön” -metodilla, kuin että sama tehtäisiin ohjaajan kunnianhimon väkisin runtaamana, muita alaspäin katsoen ja kyynäpäillä itsekästä tilaa tehden. Äheltäminen, pullistelu ja oman egon buustaus on tykkäystekemiseen verrattuna kehässä huomattavasti hikisempää katseltavaa, eikä tuomarin mielihyväkeskus niistä paljoakaan stimuloitu.

Melkein kaikki ihanat asiat tulevat sisältäpäin. Ne asiat, mitkä sinä tekisit silloinkin, kun kukaan ei näkisi tai saisi koskaan sinun tietää tehneen. Ne, joiden arvo ei ole kiinni tykkäysten määrästä tai joille ei hurrata äänekkäimmin. Jostain tällaisesta on ymmärtääkseni kyse elämässä ja tottelevaisuuskoulutuksessa. Matka on tärkein. Yhdessä. Tassutuntumalla.

Hyvää yötä ja huomenta!

” Uskotteko, jos sanon, että tuo hyvän yön toivotus jää kosmisena värähtelynä molempien silmänurkkaan kiinni ja aaltoilee kehässä tuomarin keskushermostoon herkäsi silmukkaliikkeeksi, puhtaaksi mielihyväksi?

